

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Cur diuitiæ spinis comparentur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

grahunt; eò quòd sunt periculosa proditricēs; & cum his potissimum bellum gerunt, à quibus amantur; ingrata sunt, fugitiua, homicide, crudelēs, implacabiles, bestia incurabiles, precipitium vndequaque praruptum, scopulis assiduis plena, & fluctibus; & mare innumeris ventis agitatum; tyranni acerbè imperantes, domina quouis barbaro seuiorēs, inimica irreconciliabiles, hostes implacabiles, & qua numquam erga eos, à quibus possidentur, remittunt similitatem. At non ita pauperes, qua quidem est tutum asyllum, portus tranquillus, perpetua securitas, delitia pericalorum expertes, voluptas sincera, vita turbationum mesia, vita fluctuum ignara, copia inexpugnabilis, Philosophia parens, frenum intemperantia, supplicij sublatio, radix modestia. Quare igitur hanc fugientes, illas amant? illas hostes, illas homicidas bestia quamuis seniores?

Quæ cum ita sint, num Christus nimium dixit, quando diuitias spinis comparauit? Spinæ sepiunt rosas, & pungunt eos, qui florem volunt carpere. Collige aurum, & senties aculeum. Inter spinas & vepres, viperæ, colubri, bufones nidulantur, & omnis generis animalia venenata: inter diuitias ò quæ non sunt venena, quæ non crimina? quæ fraudes, quæ furta, quæ insidiæ? quæ cædes, quæ spoliationes? E spinis rident rosæ, nitent lilia, quæ nisi summâ cautelâ non leguntur; aculei enim vndique, velut hastæ porriguntur, adhærent vestibus, & si non lædunt manum, saltem metu terrent: è diuitijs multa commoda percipi possunt, sed magna opus est attentione, incredibili vigilantia; certè neque curæ defunt, neque sollicitudines, vbicumque sunt diuitiæ. Quod in parabola diuitis, qui plurimum fructum collegit, à Christo Domino est manifestatum. Ille enim, cum interdum magno labore multa congregasset, noctu somni & quietis expertus, secum tacitus dicebat: *Quid faciam?* Anxij vtique verba hæc sunt. Opes illum dormire non sinebant. Et quid mirum? Si enim diuitiæ spinæ sunt, quis super spinas dormire potest? Nimirum vel idcirco Deus opes spinis cingit, vt sentiat earum amator, quid ambiat; & agnitâ benigni monitoris manu, dicat: *Quoniam die ac nocte grauata est super me manus tua: conuersus sum in arumna mea, dum configitur spina.* Et quamuis nonnulli diuites diu non sentiant aculeum diuitiarum; tamen illæ, quemadmodum spinæ, in fine desinunt in cuspidem, qua

VII.

Luc. 8. 14.

Luc. 12. 72.

Psal. 31. 4.

qua vulnerant. Multi enim, dum viuunt, vofupcratibus fopliuntur; aft in fine vitæ, cum moriendum eft, atque in iudicio Numinis aculeum perlentifcunt. Tunc enim extrema gaudij luctus occupat. Quod, ne fiat, monet Pfalmifta: *Diuitia fi affluunt, nolite cor apponere.* Quibusdam enim, tamquam ex Amaltheæ cornucopia, toti diuitiarum torrentes affluunt, à quibus fi fe rapi fiunt, deorfum labuntur & rapiuntur ad Phlègethontem. Niti ergo debent contra torrentem, vt fufum ferantur, & cor in altum erigant, neque abforberi à cupiditate fiant fpinis implicatum. Quifquis autem aurum iudicat effe thefaurum, cor apponit, quia, teftè Chrifto, *vbi eft thefaurus tuus, ibi eft & cor tuum.* Quod S. Antoninus docet illo auari exemplo, qui mori propinquus, morbo fe intendentem, iuffus eft, confcientiam excutere, & rationem inire fcclerum expiandorum. Sed furdo cænebatur. Inftabant amici, vrgebat facerdos: ille autem negabat, id fibi integrum effe; ed quod cor fibi præfens non effet, fed illud auulsum è pectore, inter aureos in cifta nummos attingeretur. Dixit, & vixit. Vt dicti fides conftaret, referatà cifta, miferum cor, mille curis, tamquam fpinis, confoffum, in medio fulgentium nummorum reperitum eft. Quo prodigio, quid aliud dicere voluit benignus hominum pater, quam, *Diuitia fi affluant, nolite cor apponere?* fi arideant, nolite totis manibus inuolare, fed eas non fecus ac fpinas tractate. Spinas enim, fi quando portandæ funt, aut attingendæ, trepidis & cautis, non preffis manibus tangimus, libenterque dimittimus. Sic & diuitiæ non fine metu funt apprehendendæ, & explicatis manibus à nobis dimittendæ, quando vel merces, vel eleemofyna danda, vel liberalitas, vel patientia in earum amiffione exercenda. Quifquis eis cor apponit, adhamatur: quifquis illas preffis manibus retinet, fauciatur. Faciliusque eft fpinas induere, quam euellere.

VIII.

Nec fpinis tantum diuitiæ, fed etiam laqueis comparantur, quibus Stygij animarum venatores humanum genus folent irretire, teftè S. Bernardo in illud Pfalmi: *Iffe liberauit me de laqueo venantium.* Horum autem venatorum laquei funt tentationes atque peccata. In quos laqueos incidunt, qui diuitias fiunt. Quid enim mali non faciunt, vt bona caduca adipifcantur, vt amiffa recuperent, vel vendicent? Hoc eft, quod Apoftolus commouit:

Quis

Prou. 14. 13.

Pfal. 61. 11.

Matth. 6. 21.

S. Antonin.

in Summa. 2.

p. tit. 1. c. 4.

§. 6.

Pfal. 61. 11.

S. Bernard. in

Pf. 90. hom. 3.